Цуцкірідзе М. С.,
кандидат юридичних наук,
заслужений юрист України,
начальник Головного слідчого управління
Національної поліції України
***ORCID ID:** 0000–0002–5880–8542*

УДК 343.13

МЕЖІ КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ СЛІДЧОГО

***Анотація**. На основі аналізу положень законодавства визначено, що межі компетенції слідчого окреслюються конкретним кримінальним провадженням, можливостями здійснення впливу тільки на цілком визначених суб'єктів. Органи досудового розслідування не наділені компетенцією щодо видання нормативно-правових актів, обов'язкових для виконання всіма органами, посадовими особами і громадянами. Вони видають лише акти застосування правових норм стосовно конкретних ситуацій.*

***Метою статті** є дослідження кримінальної процесуальної компетенції слідчого. Досягнення цієї мети зумовлює виконання таких завдань: 1) дослідження положень нормативно-правових актів та наукових поглядів щодо меж кримінальної процесуальної компетенції слідчого; 2) визначення того, чим обмежується кримінальна процесуальна компетенція слідчого.*

Кримінальна процесуальна компетенція слідчих обмежується повноваженнями інших посадових осіб органів досудового розслідування, прокуратури, суддів. Кримінальна процесуальна компетенція слідчого обмежується також наглядовими та контрольними повноваженнями посадових осіб органів вищого «компетенційного рівня» щодо органів нижчого рівня, а саме відомчий контроль, прокурорський нагляд та судовий контроль за досудовою діяльністю.

Зазначено, що компетенція слідчого обмежується компетенцією слідчих інших органів досудового розслідування одного рівня внаслідок «перетинання компетенцій». Дублювання компетенцій стосується тільки предметів відання і повноважень, а не функцій.

Визначено, що межі кримінальної процесуальної компетенції, крім недопустимості здійснення невластивих для органу чи посадової особи функцій, втручання у чужий предмет відання, незаконне перебирання владних повноважень іншого органу, встановлюються і процесуальними строками. Останні доволі жорстко регламентовані в законі. Вони визначають часові межі кримінальної процесуальної компетенції слідчого. Часові межі компетенції слідчого визначаються строками провадження процесуальних дій і прийняття процесуальних рішень у стадії досудового розслідування.

Затвердження і погодження вищими посадовими особами процесуальних рішень слідчих швидше є проявом не обмеження, а розподілу кримінальної процесуальної компетенції між ними. Такий розподіл обумовлюється потребою здійснення за діяльністю слідчого відомчого контролю з боку начальника органу досудового розслідування або нагляду з боку прокурора.

Як подальші напрями наукових розвідок визначено наступні: дослідження обсягу кримінальної процесуальної компетенції слідчого; визначення функціонального призначення кримінальної процесуальної компетенції слідчого.

***Ключові слова**: кримінальна процесуальна компетенція, межі кримінальної процесуальної компетенції, слідчий, прокурор, досудове розслідування.*

Постановка проблеми. Розвиток вітчизняного законодавства щодо кримінальної процесуальної діяльності слідчого свідчить, що на різних історичних етапах змістовне наповнення його процесуальної компетенції визначалось не однаково. Зокрема, за положеннями КПК 1960 року слідчий мав більшу кримінальну процесуальну самостійність, ніж за чинним КПК, за нормами якого усім досудовим розслідуванням керує прокурор, а судовому контролю підлягають кримінальні процесуальні дії та рішення слідчого, що спрямовані на обмеження конституційних прав і свобод людини. Разом із тим, ні стара, ні чинна правова регламентація діяльності слідчого не вирішує усіх проблем ефективності досудового розслідування. Якими ж є межі кримінальної процесуальної компетенції слідчого? Цьому актуальному питанню присвячена стаття.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання меж кримінальної процесуальної компетенції слідчого досліджували багато вчених, зокрема О. В. Баулін, М. С. Городецька, В. С. Зеленецький, О. В. Капліна, Л. М. Лобойко, М. А. Погорецький, Л. Д. Удалова, В. І. Фаринник, М. Є. Шумило та інші. Втім їх наукові праці ґрунтувалися на дослідженні застарілого кримінального процесуального законодавства та не вичерпують усіх доктринальних проблем цієї тематики.

Метою статті є дослідження кримінальної процесуальної компетенції слідчого. Досягнення мети зумовлює виконання таких завдань: 1) дослідження положень нормативно-правових актів та наукових поглядів щодо меж кримінальної процесуальної компетенції слідчого; 2) визначення того, чим обмежується кримінальна процесуальна компетенція слідчого.

Виклад матеріалу дослідження та його основні результати. Про межі кримінальної процесуальної компетенції державних органів і їх посадових осіб йдеться як в КПК, так і в відомчих нормативно-правових актах. Так, наприклад, в Інструкції з організації діяльності органів досудового розслідування Національної поліції України, затвердженій Наказом Міністерства внутрішніх справ України 6 липня 2017 року № 570[1], зазначено, що до плану роботи територіального підрозділу поліції у частині, що стосується діяльності органу досудового розслідування, обов'язково включаються заходи, визначені в *межах компетенції* органу досудового розслідування рішенням міжвідомчої наради (п. п. 3 п. 3 розділу ІІ «Планування, аналітична, методична і статистична робота органів досудового розслідування та координація їх діяльності»).

Положення кримінального процесуального закону і відомчих нормативно-правових актів ґрунтуються на вимогах ст. 19 Конституції України, згідно з якою органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти в *межах повноважень*, що передбачені Конституцією та законами України.

Про недопустимість *перевищення повноважень, компетенції* йдеться в кримінальному процесуальному законі. Так, в абз. 2 ч. 3 ст. 143 («Виконання ухвали про здійснення приводу») чинного КПК зазначено, що «перевищення повноважень щодо застосування заходів фізичного впливу тягне за собою відповідальність, встановлену законом». У ст. 42 КПК 1960 року говорилося: « … якщо при цьому *не перевищується компетенція* суду». Перевищити можна те, що має певні межі.

У статті 25 КПК встановлено, що слідчий зобов'язаний у *межах своєї компетенції* розпочати досудове розслідування в кожному випадку безпосереднього виявлення ознак кримінального правопорушення (за винятком випадків, коли кримінальне провадження може

[1] Інструкція з організації діяльності органів досудового розслідування Національної поліції України, затверджена Наказом Міністерства внутрішніх справ України від 6 липня 2017 року № 570 <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918–17> дата звернення 06.05.2019.

бути розпочате лише на підставі заяви потерпілого) або в разі надходження заяви (повідомлення) про вчинення кримінального правопорушення, а також вжити всіх передбачених законом заходів для встановлення події кримінального правопорушення та особи, яка його вчинила. Таку саму компетенцію згідно з цією статтею має і прокурор. У статті 25 КПК визначені загальні межі кримінальної процесуальної компетенції. Зазначені в ній органи можуть розпочинати кримінальне провадження, вживати заходів до викриття винних тощо. Тобто межі компетенції цих органів окреслюються конкретним кримінальним провадженням, можливостями здійснення впливу тільки на цілком визначених суб'єктів. Органи досудового розслідування не наділені компетенцією щодо видання нормативно-правових актів, обов'язкових для виконання всіма органами, посадовими особами і громадянами. Вони видають лише акти застосування правових норм стосовно конкретних ситуацій.

Кримінальна процесуальна компетенція слідчих обмежується повноваженнями інших посадових осіб органів досудового розслідування, прокуратури, суддів.

В одних випадках компетенція слідчого обмежується компетенцією слідчих інших органів досудового розслідування одного рівня внаслідок «перетинання компетенцій». Незважаючи на те, що кримінальна процесуальна компетенція слідчого має універсальний характер, окремі її елементи характеризуються особливостями. Так, наприклад, злочин, передбачений ст. 209 КК «Легалізація (відмивання) грошових коштів та іншого майна, здобутих злочинних шляхом», перебуває «в полі зору» одночасно всіх органів досудового слідства. Згідно з ч. 9 ст. 216 КПК у кримінальних провадженнях щодо злочинів, передбачених статтями 209 і 209–1 Кримінального кодексу України, досудове розслідування здійснюється слідчим того органу, який розпочав досудове розслідування або до підслідності якого відноситься суспільно небезпечне протиправне діяння, що передувало легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, крім випадків, коли ці злочини віднесено згідно із цією статтею до підслідності Національного антикорупційного бюро України. Очевидно це положення кримінального процесуального закону покликане забезпечити швидке розкриття і розслідування злочинів цієї категорії.

«Перетинання» компетенцій органів одного компетенційного рівня у кримінальному процесі в певних випадках є бажаним. Наприклад, при об'єднанні кількох кримінальних проваджень, що є підслідними слідчим різних органів досудового розслідування, забезпечується повнота і всебічність встановлення обставин вчинення кримінальних правопорушень. А в разі реалізації положення про альтернативну підслідність – оперативність, тобто швидкість встановлення цих обставин.

Дублювання компетенцій стосується тільки предметів відання і повноважень, а не функцій. Воно допустиме, але в певних межах, інакше розмивається компетенція органів і їхній поділ на окремі «компетенційні» підсистеми втрачає сенс. В окремих випадках перетинання компетенцій є неможливим. Це має місце тоді, коли йдеться про виняткову компетенцію певних органів (наприклад, лише слідчі органів державного бюро розслідувань здійснюють досудове розслідування злочинів, вчинених певними посадовими особами – пункти 1, 2 ч. 4 ст. 216 КПК, а також проти встановленого порядку несення військової служби (військові злочини), крім злочинів, передбачених ст. 422 КК, – п. 3 ч. 4 ст. 216 КПК).

Кримінальна процесуальна компетенція слідчого обмежується також наглядовими та контрольними повноваженнями посадових осіб органів вищого «компетенційного рівня» щодо органів

нижчого рівня. Мається на увазі відомчий контроль, прокурорський нагляд та судовий контроль за досудовою діяльністю.

Межі кримінальної процесуальної компетенції, крім недопустимості здійснення невластивих для органу чи посадової особи функцій, втручання у чужий предмет відання, незаконне перебирання владних повноважень іншого органу, встановлюються і процесуальними строками. Останні досить жорстко регламентовані в законі. Вони визначають часові межі кримінальної процесуальної компетенції слідчого. Часові межі компетенції слідчого визначаються строками провадження процесуальних дій і прийняття процесуальних рішень у стадії досудового розслідування.

Окремі повноваження слідчого можуть бути реалізовані ним лише в певний час доби. Так, у нічний час має місце «переривання» дії владних повноважень слідчого щодо провадження слідчих (розшукових) дій. Хоча у невідкладних випадках, пов'язаних із можливим знищенням або псуванням доказів, слідчий має повноваження на провадження процесуальних дій і в нічний час.

Для правильного визначення меж кримінальної процесуальної компетенції слідчого важливе значення мають поняття «затвердження» і «погодження». КПК встановлює обов'язок слідчого звернутися до прокурора за затвердженням (обвинувального акта, клопотань про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру тощо) чи погодженням (повідомлення про підозру, клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій)[1]) певних процесуальних рішень.

У літературі з кримінального процесу розгляд цього питання зводиться до того, що згода з певними процесуальними рішеннями слідчого чи затвердження їх прокурором є звуженням меж незалежності органів розслідування[2].

Але чи можна вважати обмеженням компетенції затвердження, погодження рішень слідчого? Важливість з'ясування цього питання обумовлюється тією обставиною, що рішення, які згідно з вимогами закону потребують затвердження (погодження), не мають юридичної сили до виконання цієї вимоги.

У сучасній українській мові «затверджувати» означає, по-перше, «схвалювати що-небудь, вважати остаточно вирішеним. // Узаконювати що-небудь, надаючи юридичної сили якійсь постанові, рішенню і т.ін. …», по-друге, «засвідчувати правдивість, дійсність чого-небудь; підтверджувати»[3]. Слово «погоджувати» тлумачиться так: «одержувати чиє-небудь схвалення, згоду на щось; узгоджувати»[4], а «згода» як «дозвіл[5] на що-небудь, … підтвердження чого-небудь, погодження з чимось»[6].

Як бачимо, ключовими в кожному визначенні, наданому в словниках, є слова «підтвердження» і «схвалення». Змістовна схожість розглядуваних понять іноді стає підставою для дискусій щодо правильності вживання терміна. Так, О. І. Долгова стверджує, що «прокурор не затверджує обвинувальний

---

1 Проведення певних слідчих (розшукових) дій та продовження строку їх проведення покладається також на керівника органу досудового розслідування (п. 5 ч. 2 ст. 39 КПК).

2 М Джига, О Баулін, С Лук'янець, С Стахівський, *Провадження дізнання в Україні: навч.-практ. посіб.* (Київ, РВВ МВС України 1999) 95.

3 В Бусел (голов. ред), *Великий тлумачний словник сучасної української мови* (Київ, Ірпінь ВТФ «Перун» 2003) 333.

4 В Бусел (голов. ред), *Великий тлумачний словник сучасної української мови* (Київ, Ірпінь ВТФ «Перун» 2003) 818.

5 «Дозвіл» – це «згода, що дає право на здійснення чого-небудь» [3, с. 234].

6 В Бусел (голов. ред), Великий тлумачний словник сучасної української мови (Київ, Ірпінь ВТФ «Перун» 2003) 358.

висновок …, а санкціонує його, констатуючи за письмовими матеріалами кримінальної справи законність і обґрунтованість висновків слідчого …, законність проведеного розслідування»[1]. Автор пов'язувала санкціонування обвинувального висновку з констатацією законності проведеного розслідування, тобто з висновками слідчого, зробленими за результатами попередньої діяльності.

В. Г. Даєв розглядав погодження і санкцію (за чинним КПК України такої форми погодження рішень слідчого як санкція не існує – М. Ц.) як акти прокурорського нагляду за дотриманням законності в діяльності слідчих. Він правильно вважає, що законодавець не завжди проводить чітке розмежування між термінами «згода» і «санкція». На думку вченого, різниця між ними все ж таки існує і вона полягає в тому, що термін «санкція» наповнений більшою правовою значущістю і застосовується до випадків обов'язкового нагляду прокурора за дотриманням конституційних прав громадян. На жаль, автор так і не пояснив за рахунок чого «санкція» має більшу правову значущість, а «згода» – меншу. Водночас він звертає увагу на існуючий на час написання своєї роботи порядок, відповідно до якого прокурор давав згоду на закриття кримінальної справи за нереабілітуючими підставами, не критикуючи цей порядок[2].

Поняття «затвердження» та «погодження» вищими (процесуально) посадовими особами рішень слідчих принципово одне від одного не відрізняються. Призначенням такого розподілу понять у законі і на практиці є підкреслення особливостей процесуальних повноважень суб'єктів і ухвалюваних ними процесуальних рішень.

Затвердження і погодження вищими посадовими особами процесуальних рішень слідчих швидше є проявом не обмеження, а розподілу кримінальної процесуальної компетенції між ними. Такий розподіл обумовлюється потребою здійснення за діяльністю слідчого відомчого контролю з боку начальника органу досудового розслідування або нагляду з боку прокурора.

Положення щодо затвердження і погодження вищими органами процесуальних рішень нижчих органів свідчить про існування субординації у відносинах між ними. Звернення до ієрархії в цих відносинах є необхідним для системного аналізу кримінальної процесуальної компетенції[3].

Питання субординації у перебігу реалізації кримінальної процесуальної компетенції часто виникають у зв'язку з недосить чітким розмежуванням компетенції у відносинах між суб'єктами різного рівня (наприклад, слідчий обласного рівня – прокурор районного рівня). Варто погодитися з думкою про те, що кримінальне процесуальне законодавство розраховане переважно на регламентацію кримінального провадження, здійснюваного слідчими, прокурорами, суддями місцевого рівня[4].

І. В. Вернидубов і В. Т. Маляренко звернули увагу на те, який прокурор, на якому рівні має затверджувати обвинувальний висновок. Вивчивши практику застосування КПК 1960 р., вони встановили, що у переважній більшості обвинувальні висновки у справах, підсудних судам обласного рівня

[1] А Долгова, 'Прокурорский надзор в советском уголовном судопроизводстве' (автореф. дисс. на соискание науч. степени канд. юрид. наук, Москва 1969) 13.

[2] В Даев, 'Указание, согласие и санкция как акты прокурорского надзора за соблюдением законности в деятельности органов расследования. Укрепление законности в деятельности следователей в свете Конституции СССР' (1979) *Тезисы выступлений на научно-практической конференции* 64–66.

[3] Л Лобойко, *Кримінально-процесуальна компетенція: монографія* (Дніпропетровськ, Дніпропетр. держ. ун-т внутр. справ 2006) 109.

[4] Л Лобойко, *Кримінально-процесуальна компетенція: монографія* (Дніпропетровськ, Дніпропетр. держ. ун-т внутр. справ 2006) 111.

(апеляційним судам), затверджували прокурори областей, міст Києва і Севастополя або їх заступники, в деяких випадках – прокурори районів, міст. Автори правильно розтлумачили зміст п. 11 ч. 1 ст. 227 КПК 1960 р., згідно з якою прокурор повинен був затверджувати обвинувальний висновок у межах своєї компетенції. Межа компетенції, на їхню думку, означає, що «прокурор району, міста не може виконувати функцій прокурора області, а прокурор області не має функцій Генерального прокурора, військовий прокурор не має функцій прокурора загальної юрисдикції і навпаки»[1].

Далі вони пишуть: «Законодавець віддаючи певну категорію справ у підсудність обласних і прирівняних до них судів, виходив з того, що ця категорія справ відзначається особливою значимістю у суспільстві, особливою складністю при розслідуванні, судовому розгляді, тягне за собою надзвичайно серйозні наслідки для обвинувачених. … важко погодитись з тим, щоб у кримінальній справі обласної … підсудності остаточне високе судове рішення приймалось на підставі висновку прокурора найнижчого рівня. Затвердження обвинувального висновку у справах обласної підсудності прокурорами рівня району, міста призведе до зниження значимості прокурора обласного рівня, до втрати ним контролю за діяльністю органів оперативно-розшукової діяльності, дізнання та досудового слідства, до зниження якості слідства, а в цілому – до поширення порушень прав і свобод людини, завдасть шкоди державі»[2].

Подібні висловлювання вчених є некоректними. Якість досудового розслідування не може ставитися (навіть формально) у залежність від того, прокурор якого рівня здійснює за ним нагляд і затверджує обвинувальний акт (за КПК 1960 р. – «обвинувальний висновок»). Це, по-перше. По-друге, слідчі не в змозі охопити увесь обсяг соціально-правового середовища, яким у досудовому розслідуванні є правові відносини, що виникають, розвиваються і припиняються у зв'язку з формуванням обвинувачення. Тому й існує поняття кримінальної процесуальної компетенції та її розмежування на найвищому – законодавчому – рівні. Слідчі відповідних органів досудового розслідування вважаються компетентними кожен у вирішенні своїх питань. При цьому не має значення – йдеться про розмежування компетенції на субординаційному чи координаційному рівнях.

Підсумовуючи викладене у цій статті, можна дійти таких **висновків:** кримінальна процесуальна компетенція слідчих обмежується конкретним кримінальним провадженням, а також повноваженнями інших посадових осіб органів досудового розслідування, прокурора; межі кримінальної процесуальної компетенції слідчого встановлюються процесуальними строками; затвердження і погодження вищими посадовими особами процесуальних рішень слідчих є проявом не обмеження, а розподілу кримінальної процесуальної компетенції між ними.

Перспективи подальших розвідок. Питання, що розглянуті у цій статті, не вичерпуються проведеним дослідженням. Подальше опрацювання теми кримінальної процесуальної компетенції можливе за наступними напрямами: дослідження обсягу кримінальної процесуальної компетенції слідчого; визначення функціонального призначення кримінальної процесуальної компетенції слідчого.

---

[1] В Маляренко, І Вернидубов, *Прокурор у кримінальному судочинстві: Деякі проблеми і шляхи їх вирішення* (Київ, Юрінком Інтер 2001) 110.

[2] В Маляренко, І Вернидубов, *Прокурор у кримінальному судочинстві: Деякі проблеми і шляхи їх вирішення* (Київ, Юрінком Інтер 2001) 110–111.

REFERENCES
LIST OF LEGAL DOCUMENTS

LEGISLATION

1. Instruktsiia z orhanizatsii diialnosti orhaniv dosudovoho rozsliduvannia Natsionalnoi politsii Ukrainy [Instruction on the organization of the activities of the bodies of pre-trial investigation of the National Police of Ukraine], zatverdzhena Nakazom Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrainy 6 lypnia 2017 roku № 570. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918–17> data zvernennia 06.05.2019 [in Ukrainian].

BIBLIOGRAPHY

AUTHORED BOOKS

2. Dzhyha M V, Baulin O V, Lukianets S I, Stakhivskyi S M, Provadzhennia diznannia v Ukraini: navch.-prakt. posib. [Implementation of knowledge in Ukraine: study-practice. tool] (Kyiv, RVV MVS Ukrainy 1999) 156 [in Ukrainian].
3. Busel V T (red) Velykyi tlumachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy [The Great Interpretive Dictionary of Modern Ukrainian] (Kyiv, Irpin, VTF «Perun» 2003) 1427 [in Ukrainian].
4. Loboiko L M, Kryminalno-protsesualna kompetentsiia: monohrafiia [Criminal Procedure Competence: A Monograph] (Dnipropetrovsk, Dnipropetr. derzh. un-t vnutr. sprav 2006) 188 [in Ukrainian].
5. Maliarenko V T, Vernydubov I V, Prokuror u kryminalnomu sudochynstvi: deiaki problemy i shliakhy yikh vyrishennia [Prosecutor in criminal proceedings: some problems and ways of their solution] (Kyiv, Yurinkom Inter 2001) 240 [in Ukrainian].

THE DISSERTATION AUTHOR`S ABSTRACT

6. Dolhova A Y, 'Prokurorskyi nadzor v sovetskom uholovnom sudoproyzvodstve [Prosecutor's supervision in the Soviet criminal proceedings] (avtoref. dys. na zdobuttia nauk. stupenia kand. yuryd. nauk, Moskva, VIuZY, 1969) 22 [in Russian].

CONFERENCE PAPERS

7. Daev V H, 'Ukazanye, sohlasye y sanktsyia kak akty prokurorskoho nadzora za sobliudenyem zakonnosty v deiatelnosty orhanov rassledovanyia' [Indication, consent and sanction as acts of prosecutorial oversight of law enforcement in the activities of investigative bodies] Ukreplenye zakonnosty v deiatelnosty sledovatelei v svete Konstytutsyy SSSR: tezysы vыstuplenyi na nauchno-praktycheskoi konferentsyy (Moskva 1979) 64–66 [in Russian].

Tsutskiridze M.,
Ph.D. in Law
Honored Lawyer of Ukraine
Director of the Main investigative department
of National Police of Ukraine
ORCID ID: *0000–0002–5880–8542*

The limits of criminal procedural competence of investigator

Based on an analysis of the provisions of the legislation determined that the limits of the investigator`s competence are outlined specifics criminal proceeding opportunities to make an infusion only on certain subjects. The pre-trial investigation bodies haven`t competence to edition legal act which are required for all bodies, an Official and Citizens. They`re issues acts of application of legal norm only for a specific situation.

The objective of the article is researching of criminal procedural competence of investigator. Achievement of this objectives determines next task: 1. Studding position of legal act and scientific views regarding limited of the criminal procedural competence of investigator; 2. Determine how restricting criminal procedural competence of investigator.

Criminal procedural competence of investigator is limited powers of another official pre-trial bodies, prosecutors, judges. Criminal procedural competence of investigator is limited supervisory and control power an official of higher body 'competence level' of bodies lower level also, namely, conducts administrative control, prosecutors control and judicial control on pre-trial work.

Indicated that the competence of investigator is limited by competence of investigator another pre-trial bodies the same level because of 'crossing competences. Duplication of competence concern only the subjects of knowledge and powers but not a function.

Defined that the limits of the investigator`s competence, except inadmissibility realization untypical for body or an official person function, the intervention in another subjects of knowledge, illegal override power of another body, and are installed the procedural terms. The latter are quite tough are regulating in law. They`re determine time limits of the investigator`s competence. Investigator`s competence time limits are determined of term of procedural acting and make a procedural decision in the pre-trial investigation.

Approval and alignment of higher official procedural decision of investigator, probably, is not a manifestation of limitation, but separating criminal proceeding competence between them. That separate is subject to necessity to realization conducts administrative control from the Head of pre-trial body or supervision from prosecutor by activity of investigator.

There`re further steps the scientific researches: researching amount of criminal procedural competence of investigator; determination functional appointment of criminal procedural investigator`s competence.

***Key words**: criminal procedural competence, the limits of criminal procedural competence, investigator, prosecutor, pre-trial investigation.*

Стаття надійшла до редакції журналу 18.09.2019.